

Sygn. akt IV KZ 37/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 lipca 2013 r.

w sprawie **P. N.**,

w przedmiocie zażalenia na zarządzenie Sędziego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 maja 2013 r., o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

postanowił

uchylić zaskarżone zarządzenie i sprawę przekazać Prezesowi Sądu Apelacyjnego w celu odjęcia dalszych czynności w związku z wnioskiem skazanego.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 23 kwietnia 2013 r. Sędzia Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego osobiście przez skazanego P. N., połączonego z wnioskiem o wyznaczenie obrońcy z urzędu do sporządzenia wniosku o wznowienie, uzasadniając to brakiem wskazania we wniosku okoliczności, które mogłyby stanowić podstawę wznowienia postępowania.

Zarządzenie to zaskarżył skazany osobiście, wskazując że odmowa przyjęcia wniosku bez uprzedniego wyznaczenia obrońcy z urzędu uniemożliwia mu sprecyzowanie podstaw wznowienia. Skarżący wskazał, że precyzyjne

wskazanie okoliczności uzasadniających wznowienie postępowania jest utrudnione w warunkach pozbawienia wolności, a zaskarżone zarządzenie narusza prawo skazanego do skorzystania z nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Wydając zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, sędzia Sądu Apelacyjnego wykroczył poza ramy kognicji obejmującej w tym wypadku badanie formalnych warunków dopuszczalności wniosku. W istocie bowiem wniosek ten rozpoznał, choć jako postawę odmowy jego przyjęcia wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia niesprecyzowanie okoliczności, które mogą w świetle obowiązującego prawa stanowić podstawę wznowienia postępowania.

Dostrzegając sygnalizowany w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia brak jednolitości zapatrywań na tę kwestię, Sąd Najwyższy wyraża jednak pogląd, że brak sprecyzowania takich podstaw podlega ocenie w toku badania merytorycznej zasadności wniosku o wznowienie postępowania, a nie w toku formalnej jego kontroli. Wadliwe założenie, które legło u podstaw zaskarżonego zarządzenia spowodowało, że towarzyszący wnioskowi o wznowienie postępowania wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu w ogóle nie został rozpoznany. W ten sposób w istocie, jak słusznie zauważa autor zażalenia, naruszono prawo skazanego do skorzystania z drogi prawnej, którą otwierają przepisy rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego.

Prawidłowo procedując w przedmiotowej sprawie należało w pierwszej kolejności zbadać czy wniosek o wznowienie postępowania jest prawnie dopuszczalny i tylko w razie stwierdzenia jego niedopuszczalności zrezygnować z rozważania ewentualnych racji przemawiających za wyznaczeniem obrońcy z urzędu. Takie postępowanie właściwe byłoby jednak jedynie wówczas, gdyby wniosek nie mógłby być merytorycznie rozpoznany, np. z tego powodu, że nie dotyczy postępowania zakończonego orzeczeniem sądu albo dlatego, że wniosła go osoba nieuprawniona. Inaczej należy postąpić jednak wówczas, gdy „wada” wniosku sporządzonego osobiście przez skazanego polega na niesprecyzowaniu

podstaw wznowienia. Byłoby wszak niemożliwym do zaakceptowania paradoksem uznanie, że jeśli skazany ograniczyłby się jedynie do złożenia wniosku o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowaniu, wniosek ten podlegałby rozpoznaniu przez pryzmat kryteriów określonych w art. 78 § 1 k.p.k., a jednocześnie nie podlegałby rozpoznaniu wówczas, gdy oprócz wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu skazany podjął także – choćby nieudolną – próbę sformułowania podstaw wznowienia.

Mając to na uwadze, po stwierdzeniu, że w przedmiotowej sprawie dopuszczalne jest wniesienie wniosku o wznowienie postępowania, należało zbadać, czy zachodzą okoliczności przemawiające za wyznaczeniem skazanemu obrońcy z urzędu a w razie ich stwierdzenia, wyznaczyć takiego obrońcę. Dopiero ewentualny wniosek o wznowienie postępowania odpowiadający wymaganiom formalnym będzie podlegał ocenie sądu pod kątem istnienia bądź nieistnienia podstaw wznowienia postępowania. Nie ulega przecież wątpliwości, że w przedmiocie wznowienia postępowania orzeka w świetle art. 544 k.p.k. sąd, a nie prezes sądu lub organ działający z jego upoważnienia.

Wobec powyższego, orzeczono jak na wstępie.